

Počátkem 90. let se v USA velmi často psalo o Tony Robinsovi, mladém úspěšném organizátorovi obřadů „chození přes oheň“. Robins totiž tisícům Američanů pomohl právě pomocí prastarého, v tomto případě zmodernizovaného, rituálu překonat sama sebe. Chůze přes oheň tak, jak se dnes na různých kurzech organizuje, je velmi účinným, hlubokým a pozitivním zásahem do alibistického a rádoby pohodlného stereotypu „klidného života“. Je to velmi razantní příprava na další změny, které člověka v nejbližší budoucnosti zcela jistě čekají.

Chcete chodit po ohni?

A tak, po vzoru mnohých, kteří již chůzi absolvovali, jsem postupně začal přemýšlet, jaké to asi je. První mojí myšlenkou bylo: „Určitě to musí hrozně pálit. Myslím, že asi nepůjdu. Proč bych také chodil? Jsem tam, kde jsem, a jsem s tím spokojen.“ Takových otázek si můžete klást mnoho. Na druhou stranu vás ale pohání zvědavost, jako pasáček malé dobytče, které žene na pastvu.

NEVŠEDNÍ ZÁŽITEK

Od listopadu loňského roku jsem také majitelem zmiňovaného nevšedního zážitku, který bych přál prožít každému z vás na vlastní kůži. Ne ale, že bych vás chtěl poslat do pekla. Lístky si můžete zakoupit na www.uluru.cz. Těšte se na báječný výlet plný neopakovatelných dojmů za asistence organizátorů PhDr. Dany Linkeschové, CSc., a Mgr. Michala Kubáce.

Jako kluk jsem v různých cestopisech četl o ostrovcích Bali, že tam chodí domorodci po rozžhaveném uhlí, ale nespálí se. Jedna historka mi utkvěla v paměti. Tyto osoby jsou v jakémsi transu. Jeden muž, který šel přes oheň, se nechal vyrušit vzdáleným štěkotem psa – a popálil se. Nikdy mne ale nenapadlo, že budu po rozžhaveném uhlí chodit také, a to přímo v Brně, nikoliv za „asistence“ štěkotu psů, ale vrzání tramvaji. Zkrátka, doba se mění. Když vám náhodou „zacinká“ tramvaj a vy máte vykročit do ohně, prostě se zbavte okolního ruchu a nevnímejte jej jako rušivý element, ale jako pokyn, že máte zelenou, a jděte.

NĚKDO VÁM MUSÍ DÁT IMPULZ!

Jednou mi kamarádka řekla, že chodila po ohni, ale myslěl jsem si, že to asi není pravda. Pak mi sdělila, že mě seznámí s jednou dámou, která je na ohni jako doma. V tu chvíli jsem zajiskřil a řekl, že se s ní chci určitě seznámit.

Nebyl jsem ale tehdy ještě připraven chůzi po ohni absolvovat. Člověk musí chtít z vlastní vůle! Přesně po roce se mi kamarádka zminila, že následující měsíc bude opět setkání spřízněnců, kteří chtějí překonat sami sebe a absolvovat chůzi po rozžhavených uhlicích, a já jsem řekl ano, jdu do toho. Tentokrát jsem byl pevně rozhodnutý, že sám sebe překonám. Velmi jsem se těšil.

Ve správný den a ve správný čas brzy ráno jsem s několika blízkými přijel na místo činu. Okraj brněnského sídliště, kolem panelové domy, podzimní listopadový den. Za pár minut přijelo auto se dřevem a všichni jsme nosili polena na přípravu hranice. Stavěli jsme rychle a za chvíli měla hranice kolem dvou a půl metru. V blízkem sále začalo seznamování. Bylo vidět, že někteří přijeli opravdu na poslední chvíli, a dokonce byli i taci, kteří ještě ani nevěděli, do čeho jdou. Všichni se postupně představili jménem a řekli, co od chůze po uhlicích očekávají.